

היה נוטל פרק שלישי סוטה

ב.

עין משפט
גר מצוה

1 א מיי פ"ד מהל' סוטה
הל"ג סגנ עשין נו:
2 ב מיי פ"ג שם הל"י
סגנ עשין נו:
3 ג מיי שם פ"ד הלכה
7:
4 ד מיי שם הל"י:
5 ה מיי שם הל"י:
6 ו מיי שם פ"ג הלכה
עו:
7 ז מיי שם הל"י:
8 ח מיי פ"ח מהל' סוטה
הל"ג סגנ עשין יב
ט ט"ז מיי שם פ"ג הלכה
עשין כד טע"ע י"ד סגנ
רע"א עש"ו 1:

תוספות שאנץ

שהיא טמאה: דאמר קרא
מי המרים שמרים כבר
קודם מחיקה אלמא מחמת
דבר אחר הם מרים ואין
מרידותן נקרא על שם
בדיקותן דהא מקמי
מחיקה לאו בני בדיקה
יניחו: ל"ה: **מתני'**
מגילתה נגמרת בצדי ההיכל
דכל כהני הקדש שיטנן
ראוין לקרות בהן נגנזין
שלא יתבזו: ומנחתה
מתפורת אבות הודשן
דהואיל וקדישה בכלי
נשרפת בעורה והיא
מתפורת בעורה היינו
נשרפת כדא' לקמן ואלו
משנחתייהו נשרפתו וקא
חשיב לה להא האומרת
כדא' שוטה. ל"ה: והיא
מתמלאה גידין פ"ה הגידין
שבליהי נופחין ונראית
מלאה גידין וגם בבשרה
נעשית שיטה שיטה של
נפחיה והכי תניא בספרי
כמין שרביטין מורקין
כד: שאם תחפר אות אחת
כגון אלף וה' אלהים אמת
אותו אות אחת בראשית
בראו אלהים. וה"ר מאיר
פ"י כגון הוה על הוה (ל'
אחריו י"ד מברך את
השם:

(א) נראה דל"ל ס"ל יוסף י"ד
על הוה אמרין נמלא מברך
את השם.

קשיא דר"ע אדר"ע הסם קאמר מחיקה מעכבא. את האונס כלל
וזמן שלא נמחקה אם אמרה איני שותה יכולה לחזור בה ולא אנסינן
לה להשקותה אבל אם נמחקה המגילה מערערין אותה על כרחיה
ואפי' לא קירצ הקומץ דהא והשקה קמא דקודם הקטירה להכי
דרשינן והכא קאמר קומץ מעכב את
האונס דכל כמה דלא קרצ קומץ אי
אמרה איני שותה לא אנסינן לה
להשקותה: **והורה ואמרה שופה אני**
לר"ע מהו להשקותה מרנונה: **שיתן**
מר דבר מר: **שמרים כנר**
קודם מחיקה. אלמא מחמת דבר
אחר הם מרים ואין מרידה על שם
קללת דדיקתם נקרא דהא מקמי
מחיקה לאו בני מיצדק נינהו:
מתני' מגילתה נגמרת. **י** צדדי
ההיכל כלל כתבי הקדש שאינן לראוין
לקרות בהן נגנזין שלא יבזו: על
ציה הדשן. שהיא צעורה ששורפין שם
פסולי קדשי קדשים ופסולי אימורים
שמחילתן לפנים מן הקלעים כדאמרין
בשמיטת קדשים (ובחס 97 קד): שלשה
ציה הדשן הם דהואיל וקדשה
בכלי נשרפת צעורה. והאי מתפורת
היינו נשרפת כדאמר לקמן (ד' ג). ואלו
שמנחותיהם נשרפות וקא חשיב להא
האומרת איני שותה: **ואין מגילתה**
נשירה להשקות בה סוטה אחרת.
דבעינן כתיבה לשמה דכתיב (ו) ועשה
לה הכהן לה לשמה: **המים נשפין**.
כיון דאמרה טמאה איני שדוקה
ועומדת היא ומים המרים לא ינתנו
אלא לצרכי אה הספק: **מערערין**
אותה. דלמא טעורה היא ומחמת
רמימותא קאמרה: **מתמלאה גידין**.
הגידין שבליהי נופחין ונראית
כמלאה גידין. וגם צורה נעשית
שיטה שיטה של נפחיה והכי תניא
בספרי (כ) כמין שרביטין מורקין זה:
שלא טמאה טעורה. שערי נקטור או
עורת נשים שאלא דרך שם. ולקמיה (ט)
פרין והא אמרינן בעלמא דשערי
נקטור לא מתקדשו וכ"ש עורת נשים
ומת מותר ליכנס למחנה ליה: **פדע**
שזכוס סולה לה. תראה ותלמד
בפרשת סוטה שהזכות תולה דלפינן
מונקתה וזעורה זרע ונקמה ע"י
זכיות כדי זרעית זרע ט' חדשים
וי"א יותר כדמפרש בגמ' (ז): **מלמדה**
שפלות. מפרש בגמ' (ח): **רבי יושע**
אומר רובה אשה בקצ וסיפלות
גרסינן. ובגמרא (ט) מפרש מאי קאמר:
מכוס פירושינן. מפרש בגמ' (ט) שמכה
את עלמו כשתלים להראות שהיא
עניו וננוע: **גמ' לצלר**. סופר:
אם תחפר אות אחת. כגון א' וה'
אלהים אמת (י) או מיתר אות
אחת כגון צדאשית צדאו אלהים:
דבר אחד יש לי. לקמן מפרש מאי
תשובה היא זו: **קצ שיוכל למחות**.
ורבי ישמעאל סבר מוחקין לה מן
התורה ולא צעי כתיבה לשמה
ואפרשת סוטה לתורה קא קפיד:
מאי קאמר ליה ומאי מהדר ליה.
מאי קאמר ליה ר' ישמעאל דקא
מהדר ליה ר"מ דבר אחד יש לי

הגהות הב"ח

(א) גמ' לו חיתיה את א':
(ב) רש"י ד"ה קשיא וכו'
קודם והכא אמר דר"י:

גילוי הש"ס

מתני' מערערין אותה.
עין פרש"י לזכר לטו:
שם בפאן אומר בן עזאי
ובב' ע' חגיגה ד' ג ע"א
מ"ה נשים לשמות:

מוסף רש"י

ואמרה איני שותה. ולא
הודית למר טמאה אני,
מערערין אותה. כלומר
פומחין פיה שלא נטופתה
והוא שפלות לה הניס לתוך
גרונה (אם הייס גידין.
מערערין. לשון קריאת
הקן וזנה לק' ראובן לט'
ג' בקב והפלות. ליתוס
בעלה עמה. מערשה
היא. להעשיר (בבבבות
סב). שפלות לזון צנוותה
מועטין ויהא תפלותה
מזי לה בתמשש. מנ'
בקב ופרישות לפרוש מן
המפלות. לפיכך אין טוב
שתלמד תורה (לקמן כא).
קאמרת. אדרמ"ט
(נדובין יג). שמא
תחסידי אות אחת. וה'
אלהים אמת אם תחפר
אלף ק' הרי אתה מחרוב.
ודבר ה' אם תוסף חות
אחת ותכחשו וידברו נמלאת
מחריב (סס). דבר אחד
יש לי. לקמן מפרש מאי
קמהדר ליה (סס). כתב
שייבל למחות.
וקנקתוס ירשמו ניכר
מאל (סס). מאי קא"ל.
רבי ישמעאל. ומאי קא
מהדר ליה. רבי מאיר.
אמר ליה על חקר ויתר
ומהדר ליה קנקתוס יש לי
(סס). כיון דלא מצי קם
אליביה. רבי עקיבא היה
מחריב לניקוס אליביה (סס).
וגמר בגמרא. משניות
שקבל מרבותיו (סס). הדר
אתא לקמיה דר"ע.
שהיה חרף לפלפל ולקדק
במה שלמד להשיב משניות
ומשניות זו על זו ולמחך
(סס).

מגילתה נגמרת. ירושלמי תני נגמרת תחת זיכרו של היכל למה
בשזיל לשחקה לול קטן היה שם ושם המים נשפכים
תני אין בהן משום קדושה מהו לגבל בהן את המים מה צדק המים
נשפכים תני יש בהם משום קדושה: נמחקה המגילה ואמרה איני
שותה מערערין אותה למה שגרמיה
לשם שימחך כמה ימחך תני רבי
חנין צ"ש אומרים אחת וזה"ל שמים
א"ר אילעאי טעמא דצ"ה כדי לכתוב
י"ה: (6) **אמר ר' ירמיה** למחוק ל"ה
מה"ל **איבא בנייהו**. תימה לרבי והא
דימי ר"מ נפסקו כבר המים המרים
כדאמרין צפ' בתרא (לקמן 97 מו).
דרי' יומנן זן זכאי הפסיקין ועוד האמר
רבא (לעיל ד' ז): מגילת סוטה שכתבה
קודם שמקבל עליה שבעה לא עשה
ולא כלום א"כ מ"ט דמ"ד מוחקין
לה מן המורה וליכא למימר מ"ד
מוחקין לה מן המורה לית ליה דרצא
א"כ אמאי אמר לר"ש לעיל (ד' י): כדי
נכסה לימא לית ליה דרצא אלף הכי
משמע דרצא דרצא כ"ע מודו וליכא
למימר מ"ד מוחקין לה מה"ט כגון
אם נכתבה אותה פרשה בתורה לאחר
שקבלה עליה שבעה א"כ ע"כ שהסופר
לא נתכוין לשם סוטה אלף לשם ס"ט
ומה שאין מטילין קנקתוס לתוך הדיו
לפרשת סוטה אפי' בזמן הזה משום
דכתיב בה ומחה דבעינן כתב שיכול
למחות וכיון דס"ל מוחקין לה מן
המורה ש"מ דקסבר דלאותה פרשה
אפילו כמזבה בתורה קפיד קרא
דבעינן שיכול למחות:

אבל תורה דסתמא בתבי הכי

נמי דמחיקתן. לפום האי
דיחוי ה"מ למיפדך ולי לית ליה לת"ק
הא דתנן (א) כל גט שנכתב שלא לשם
אשה פסול כילד היה עובר בשוק
ושמע קול סופרים מקרין וכו' וה"מ
למרוצי דילמא עד כאן לא אמר גבי
גט דסתמא פסול משום דלשה לאו
לגירושין עומדת אבל סוטה אחר
שקניא לה ונסתרה סתמא להשקות
עומדת כדאמרין צ"ש מסכת זבחים
(97 ב): א"כ עד כאן לא פסלינן גבי
גט אלף משום דהסם וכתב לה אמר
רחמנא וכו' מיהו היכא דלינמיק לשם
חלל לא הדרא מנתקא ע"י מחיקה
לשם לאה ולרבי אחי צר יאשיה נמי
אע"ג דעשיה דידה מחיקה היא
מיהו מהני קלמ דכתב בסתמא ועשה
לה ולא כתב ומחה לה דרשינן ליה
נמי אכתיבה דבעינן לכתוב לשם
אלות בעולם מיהו אהני נמי האי דלא
כתיב

מבעיא בחסירות ויתירות דבקי אנא אלא אפילו למיחש לזבוב דדילמא אתי
ויתבי אתגיה דדל"ת ומחיק ליה ומשווי ליה ר"ש דבר אחד יש לי שאני
מטיל לתוך הדיו וקנקתוס שמו איני והא (ב) תניא אמר רבי מאיר כשהייתי
למד תורה אצל ר' ישמעאל הייתי מטיל קנקתוס לתוך הדיו ולא אמר
לי דבר כשבאתי אצל ר"ע אסרה עלי קשיא שמוש אשמוש קשיא
אסרה אאסרה בשלמא שמוש אשמוש לא קשיא מעיקרא אתא לקמיה
דר' עקיבא כיון דלא מצי קם אליביה אתא לקמיה דר"ל וגמר גמרא
הדר אתא לקמיה דר"ע סבר סברא אלא אסרה אאסרה קשיא קשיא
תניא רבי יהודה אומר אומר היה ר"מ ילכל מטילין קנקתוס לתוך הדיו
חוץ

שעשה ריש וזינו נמחך מה ענין קנקתוס אלל חיסור ויתור: ומשווי ליה ר"ש. כגון דל"ת דאחד: דבר אחד יש לו. ואינו
נמחך לגמרי: קשיא שימוש אשימוש. דקאמר לעיל שימוש דר"ע קודם (ב) ואמר הכא דר"י קודם: לא מצי למיקם
אליביה. על עיקרי טעמיה שהיה אומר על טמא טהור ומראה לו פנים ועל טהור טמא ומראה לו פנים: אסא לקמיה
דר"י וגמר גמרא. המשניות סתומות כמו שהן כדגמיר להו מרבו ורבו מרבו: וסדר אסא לקמיה דר"ע למיסדר סברא.
לעמוד על עיקר טעמי המשנה מפני מה זה טמא וזה טהור זה אסור וזה מותר ועל מה כל דבר נמחך ועל איזה מקרא וזה
תלמוד שהיה בימי התנאים ולהבין דבר מתוך דבר כשהיה דבר חדש נשאל צבית המדרש מהיכן ילמדוהו ולאיהו משנה ידמוהו:

חן